

24 денови, 18 градови, девет држави, неколку нови, искрени пријателства и една огромна, незаборавна авантура. Август 2014-та ќе биде дефинитивно сегмент од животот кој засекогаш ќе остане длабоко врежан во моите сеќавања.

Но, да се навратиме на самиот почеток, на уште едно навидум обично скопско лето кое не ветуваше премногу. Речиси од здодевност се решив да ги пополнам формуларите кои случајно ги најдов пребарувајќи низ разните интернет страници, а кои неочекувано и без премногу надежи ме одведоа до конечното исполнување на најголемиот сон. Патување низ Европа!

Радоста започна уште во моментот кога го пронајдов моето име на листата меѓу примените, чувство на неизмерна среќа, неверување, возбуда и помалку страв од непознатото. Страв, бидејќи никогаш претходно немав шанса да бидам толку далеку од дома, во толку авантуристички услови, без прецизно утврден план, спонтано. Но, како што вели една стара изрека: „доколку твоите соништа не те заплашуваат, тогаш, не се доволно големи.“

Поаѓајќи од оваа максима, со многу надеж, еуфорија и страст, започнаа подготовките и пакувањето на неопходните работи за освојување на Европа. Комбето тргна кон Германија, а јас веќе во главата започнав да ја креирам шемата на дестинации кои најмногу сакам да ги посетам и доживеам. А беа многу, иако времето се чинеше толку кратко. Создавајќи ги првите пријателства и разговарајќи за личните интереси и очекувања, Берлин беше отскочна даска на која што секој од нас го одбра својот екипаж за „крстарењето“ низ стариот континент.

Откако коцките се поклопија, урбаните и модерни простори на германската метропола, ги заменивме со идиличните пејзажи на ниската земја, Холандија. Без никаков план, сосема случајно, се најдовме на најголемиот настан кој се одржува во оваа земја, геј-парадата, кој беше нешто сосема поинакво од се што дотогаш имавме видено. Целосно поразлично од културата на земјата од која доаѓаме, без никакви табуа и предрасуди, бевме фасцинирани од позитивниот пристап на тамошните жители, а најмногу од несебичноста на Кристал, новата пријателка која без никакво колебање ни го понуди нејзиниот дом во наредните неколку денови.

Следна дестинација која се најде на хоризонтот беше Белгија. За само неколку часа низ неа, успеав да сфатам зошто е позната како земја на вафлите. Би кажала и нешто повеќе за прекрасната архитектура на Антверп, како и за динамичноста со која дише Брисел, но сепак, вафлата со крем беше најслаткото искуство кое во моите сеќавања ќе остане како највпечатлив синоним за оваа земја.

Само неколку часа подоцна, Франција. Возбудата од повторната средба со градот на светлината успеа во мене да ја разгори љубовта која секој што го посетил овој град ја почувствувал, шетајќи низ старите, тесни улочки, надевајќи се дека еден ден повторно ќе зачекори по рапавата калдрма. По втор пат, во преграатките на Париз. Романтичен и идиличен, градот виновен за многубројните пресврти во турбулентната историја на

Европа, уште еднаш покажа зошто претставува неисцрпна инспирација за неуморните патувачи.

За „влакно“ не ни побегна возот кој водеше кон Барселона. Иако се чинеше безнадежно, паничното трчање низ ходниците на железничката станица се покажа како оправдано, а навидум страшната ситуација на крајот се претвори во урнебесна смеа. Егзотична, шарена и поразлична од претходните дестинации, каталонската убавица објаснуваше самата по себе зошто нејзините жители се толку гласни, распеани и полни со енергија. Сепак, таа беше и главната крстосница каде се збогувавме со посилната половина од „екипажот“, и патот кон Швајцарија го продолживме сами. Јас и Надире.

Целосно прегладнети на патот кон Лион, за прв пат доживевме и краток дефект на возот, искуство кое на прво слушање звучи горчливо, но нам ни го разубави денот. 40-минутната пауза покрај француската ривиера, ни донесе пакети полни со храна и разни намирници, па патот до Швајцарија освен со зеленила, реки и планини, беше исполнет со гумени бонбони и разни грицкалки.

Магичните природни пејзажи кои ги нуди оваа земја, беа целосно полнење на батериите и вистинско освежување од градските метежи. Ливадите, чиниш, си влегол во некоја бајковита реклама за Нестле чоколадо. Со тешко срце се збогувавме со старите пријатели кои ги тука ги посетивме, и сидрот го закотвивме на полуостровот – чизма.

Долгопосакуваната и навидум невозможна дестинација, конечно и во реалноста. Италија. Сите гласини кои дотогаш ги имав слушнато за нејзините убавини, се покажаа како вистинити. Оваа прекрасна земја и понатаму гордо го носи епитетот „лулка на ренесансата“. Градовите на оваа јужноевропска земја со својата архитектура која датира и од најдамнешните времиња, им нуди вистински времеплов на сите нејзини посетители. Со сета креативна енергија која и денес извира од овие градови, Италија и понатаму останува вечна муза за сите уметнички души.

Ниту патот кој водеше кон Австрија не помина така лесно како што очекувавме. Вагонот во кој имавме резервација се покажа како непостоечки, па чекајќи го автобусот кој требаше да го замени, запознавме нови пријатели. Уште едни во низата кои несебично ни го понудија нивниот дом како прибежиште. Виена ни посака топло добредојде. Во овој мирен, стар град, познат по бројните знаменитости, раскошните паркови и вкусната шницла, ни се придружи уште еден член на „екипажот“. Пријател кој го немавме видено уште од Берлин.

Упатувајќи се сите заедно и кон последната дестинација од нашето патување, не дозволувавме да не надвлее уморот кој го чувствувавме во нашите нозе. Унгарија. Уште при првото зачекорување на железничката станица, ја почувствував близината на Балканот. Будимпешта е град кој што го обединува изгледот на старите австро-унгарски објекти, со карактеристичниот темперамент на јужните народи. Град кој тивко ми прошепоти да го посетам уште еднаш.

Се уште еуфорични, но забележливо уморни, за последен пат го завртивме кормилото. Овој пат, јужно. Стариот, бавен, но удобен воз, полека но сигурно возеше кон Скопје.

После 24 денови, 18 градови, девет држави, илјадници поминати километри, бројни пријателства, насмевки и искуства, дома. Во удобноста на леглото кое добро го познавам, дојде време за сумирање на впечатоците. А ги имаше толку многу...

Ова патување не беше само прекрасен начин да ги разгледам убавините и различностите кои ги нуди „старата дама“, туку и вистинска лекција за културата, навиките и стиловите кои го сочинуваат големото европско семејство. Очекувајќи „студен“ бран од далечните земји, наидов на класичното гостопримство карактеристично за Балканскиот полуостров. Отворени луѓе кои несебично и без никаков интерес ја нудат својата помош, љубопитни, и подготвени за разговор и нови пријателства. Запознав лица без кои сите овие спомени ќе беа празни и неисполнети, и кои ми претставува задоволство да ги наречам, нови пријатели. Доживеав искуство кое ми покажа дека секогаш и за се постои решение, и дека ништо не е невозможно кога силно се посакува. Дознав дека непознатото не било до толку страшно колку што замислував.

Сите овие настани, искуства, места и луѓе, ќе остане само блед сон, доколку оној ден кога на десната страна од мониторот ми се појавија оние 16 примамливи букви, „Патуваме во Европа“, не решив да ја разгледам оваа шанса и да си ја пробам среќата. Она што тогаш ми изгледаше неверојатно, се покажа како возможно, а шансата која МОСТ им ја пружи на 12-те млади студенти од Македонија, е бесценета за секој од нас.

Чекорејќи по далечното европско тло, сфатив дека иако мојот сон се претвори во јаве, никогаш нема да престанам да сонувам. Жарот за истражување на непознатите територии и различните култури нема никогаш да згасне, а мотивацијата која ја добив после ова патување е посилна од кога и да било досега. Всушност, само на овој начин, учејќи и разбирајќи ги различностите, како и согледувајќи ги бројните сличности, умееме светот да го сплотиме во едно.